

בש"פ 2402/20 - מדינת ישראל נגד חרלנוב איגור

בבית המשפט העליון

בש"פ 2402/20

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: חרלנוב איגור

בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוקסדרהדין הפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, וזאת למשך 90 ימים החלמים 16.4.2020 אועדלמתןפסקדיןבתפ"ח 47475-10-18 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפיהמוקדם

בשם המבקשת: עו"ד ממד סראחנה

בשם המשיב: עו"ד לאונידפרוחבניק

החלטה

בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוקסדרהדין הפלילי (סמכויותאכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. כתב האישום: ביום 21.10.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום שתוקן ביום 4.11.2018, המייחס לו עבירות של רצח (לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); וניסיון לרצח (לפי סעיף 305 לחוק). כתב האישום מגולל את סיפורם של שלושה שכנים, הגרים בבית משותף המחולק לארבעה בנייני משנה בקרית ים. בבניין אחד התגורר המשיב, ובבניין שני התגוררו סרגיי איטין (להלן: המנוח) וסרגיי טיטוב (להלן: המתלונן). השלושה היו נוהגים מידי פעם לשבת יחדיו בחצר המשותפתולשתות משקאות אלכוהוליים, וכך עשו ביום 22.9.2018, כשאליהם הצטרפו שניים נוספים - נתן דוכונובסקי ודימיטרי אלחזוב (להלן: דימה). לאחר שהמשיב שתה מספר משקאות אלכוהוליים, הוא

עמוד 1

החל לקלל את המנוח ואת המתלון ולאיים עליהם כי יהרג אותם, ואז חזר לביתו והמשיך לאיים עליהם ממרפסת דירתו.

המנוח חזר אף הוא לדירתו, אך בחלוף מספר דקות הלך לכיוון הבניין בו התגורר המשיב תוך שהוא אומר "עכשיו אני אתן לך". המנוח עלה לקומה הרביעית בבנין, וכשהגיע סמוך לדירתו של המשיב החל להתפתח עימות ביניהם. המשיב היה מצויד בסכין מטבח גדולה ובפטיש, והמנוח היה מצויד בשני מקלות המחוברים בשרשרת ברזל (להלן: נונצ'קו). המנוח היכה את המשיב בגבו באמצעות הנונצ'קו, ואילו המשיב דקר את המנוח בחזהו באמצעות הסכין, והיכה אותו בראשו באמצעות הפטיש. המנוח ניסה להכות את המשיב שוב בנונצ'קו אך המשיב גבר עליו באמצעות דקירות סכין עד שהמנוח נפל על המדרגות.

במהלך העימות, דימה והמתלון עלו לחדר המדרגות של הבניין בו התגורר המשיב. המתלון רצה לסייע למנוח המותקף, והתקרב למשיב כדי לקחת ממנו את הסכין. המשיב דקר את המתלון בפלג גופו העליון, והיכה אותו בראשו באמצעות הפטיש. דימה הצליח להוציא את הסכין מידו של המשיב, וביקש מאחת השכנות שתזמין משטרה. המנוח מת מפצעיו יום למחרת האירוע בבית החולים, ולמתלון נגרמו פגיעות רבות, בהן קרע גדול בסרעפת מימין; המטומה בשער הטחול; המטומה הברטרופיטונאום; והמטומה בבטן שמאלית עליונה. המתלון עבר מספר ניתוחים מורכבים, הכוללים פתיחת בטן בשל דימום פנימי, כריתת טחול ותפירה של הסרעפת, ושחרר מבית החולים ביום 8.10.2018.

2. הליכי המעצר: עם הגשת כתב האישום, המדינה ביקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה לעבירת הרצח, ועיקר טענתו הייתה שפעל מתוך הגנה עצמית לאחר שהותקף על ידי המנוח, וכי במהלך האירועים המתוארים בכתב האישום הוא היה תחת השפעת אלכוהול ותרופות פסיכיאטריות. בהחלטתו מיום 12.12.2018 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. זאת, לאחר שקבע כי קיימת תשתית ראייתית למעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום, ולאחר שעמד על המסוכנות הנשקפת ממנו כפי שעולה מהתיאורים שבכתב האישום ומעברו הפלילי.

3. מעצרו של המשיב הוארך שלוש פעמים, כאשר הפעם השנייה והשלישית היו בהסכמתו (החלטת השופט י' ילנר בבש"פ 4647/19 מיום 17.7.2019; החלטת השופט ע' ברון בבש"פ 6501/19 מיום 10.10.2019; החלטת השופט ע' ברון בבש"פ 43/20 מיום 13.1.2020).

4. הליכים בתיק העיקרי: כתב האישום הוקרא למשיב ביום 5.11.2018, וביום 26.12.2018 ניתן מענה לכתב האישום. פרשת התביעה נדחתה מחודשים מאי-יוני 2019 לחודש אוקטובר 2019, לצורך ביצוע השלמות חקירה על ידי המשטרה לנוכח מידע חדש שהגיע אליה. נכון למועד הגשת הבקשה, התקיימו תשעה מועדי הוכחות שבמסגרתם העידו 17 עדי תביעה. מועד הוכחות נוסף שנקבע ליום 26.4.2020, בוטל בשל המצב במדינה נוכח מגפת הקורונה.

מכאן בקשת המדינה להאריך את מעצרו של המשיב.

5. כאשר בית המשפט נדרש לבקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, עליו לאזן בין זכותו החוקתית

של הנאשם לחירות, לנוכח חזקת החפות שעומדת לו כל עוד לא הורשע בדין, לבין הצורך בהגנה על שלום הציבור ובטחונו. בגדר איזונים אלה יש ליתן את הדעת למגוון שיקולים, ובמרכזם שניים עיקריים – מחד גיסא המסוכנות הנשקפת מן הנאשם, ומאידך גיסא עוצמת הפגיעה בחירותו, הנגזרת בין היתר ממשך התקופה שבה הוא נתון במעצר, מקצב התקדמות ההליכים המשפטיים בעניינו ומצפי התמשכותם. שיקולים אלו יוצרים מעין "מקבילית כוחות", ולפיה ככל שההליך העיקרי מתארך, כך נקודת האיזון שבין האינטרס הציבורי במעצרו של הנאשם לבין זכותו לחירות עשויה להשתנות, באופן שחירותו ומשקלה של חזקת החפות בעניינו גוברים ביחס להגנה על שלום הציבור ובטחונו. ודוק: אין משמעות הדבר כי חלוף הזמן כשלעצמו, יביא בהכרח בנקודת זמן מסוימת למסקנה כי יש להורות על שחרורו של הנאשם. לעיתים חומרת העבירה ונסיבותיה, או החשש להימלטות ולשיבוש הליכי משפט, הם בעוצמה כזו שגם בחלוף הזמן אין כדי להטות את נקודת האיזון. בית המשפט נדרש אפוא לתמרן ולאזן בין השיקולים השונים במסגרת "מקבילית כוחות".

6. עניינו בתיק רצח, עבירה המקימה חזקת מסוכנות סטטוטורית, והפסיקה חזרה ועמדה על כך ש"רק במקרים נדירים ביותר ויוצאי דופן, ניתן יהיה להסתפק בחלופה למעצרו של מי שמואשם בעבירה של רצח בכוונה תחילה, שהיא החמורה שבעבירות" (ראו, לדוגמה, בש"פ 1826/16 מדינת ישראל נ' פלוני(16.3.2016); בש"פ 5008/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל (17.7.2017); בש"פ 7738/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל(18.10.2017); בש"פ 5802/17 מדינת ישראל נ' אברג'יל(4.10.2018)).

על כך יש להוסיף כי מסוכנותו של המשיב נלמדת גם מעברו הפלילי, הכולל שלוש הרשעות קודמות בין השנים 2002-2007, בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש; תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן-זוג; איומים; תקיפת שוטר; ועבירות נוספות. בגין הרשעות קודמות אלה, נגזרו על המשיב שני מאסרים בפועל, לתקופה כוללת של שלוש שנים וחצי. בהחלטתו של בית משפט קמא לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו, נכתב כי "המשיב אדם אלים, שהסתבך שוב ושוב בתגרות שכנים ובמעשי אלימות שלא כולם דווחו למשטרה", וכי "נוכח אופיו האלים של המשיב והשימוש החוזר ונשנה באמצעים קטלניים כלפי שני בני אדם מעלה את המסוכנות הרבה לרף גבוה".

7. מנגד, מכתב האישום עצמו עולה כי אין מדובר בתיק רצח "קלאסי" אלא בנסיבות של תגרה שהתפתחה ביוזמתו של המנוח, שהגיע לדירתו של המשיב כשהוא מצויד בנוצ'קו, והמשיב מנהל את משפטו בטענה לסייג של הגנה עצמית או נסיבות הקרובות להגנה עצמית. גם העבר הפלילי של המשיב הוא מתקופה של לפני למעלה מעשור מיום האירוע נשוא כתב האישום.

לכך יש להוסיף כי עומדות רגלינו בהארכה הרביעית, אך סופו של התיק לא נראה באופק, וכבר כעת ברור כי תידרשנה ארכות נוספות (לשיקול זה גם בעבירת רצח ראו, לדוגמה, בש"פ 711/10 מדינת ישראל נ' חייבטוב(7.3.2010)).

בהתחשב בכל אלה, דומה כי הגיעה העת לבחון את האפשרות לחלופת מעצר מתאימה למשיב. אלא שעל פניו, מציאת חלופה נאותה למשיב היא מן הסתם עניין סבוך, מאחר שהמשיב סובל גם מבעיות בתחום הנפשי, ולדברי סניגורו הוא נוטל תרופות פסיכיאטריות.

לכן, על דרך העקרון, אני סבור כי יש מקום לבחון בשלב זה את שחרורו של המשיב, אך זאת בכפוף לחלופת

מעצר מתאימה, ככל שתימצא, וכפי שייקבע על ידי בית המשפט המחוזי.

בשלב זה, ועל מנת שלא להכניס לסד זמנים דוחק את בית המשפט שידון בשאלת החלופה, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב למשך 90 ימים החל מיום 16.4.2020 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47475-10-18 בבית המשפט המחוזי בחיפה, לפיה מוקדם. במהלך תקופה זו יקיים בית המשפט המחוזי דיון לבחינת חלופת מעצר הולמת ובתנאים מגבילים, על פי שיקול דעתו. למען הסר ספק, ככל שלא תימצא חלופת מעצר מתאימה למידותיו של המשיב, הוא יישאר במעצר.

ניתנה היום, כ"ז בניסן התש"ף (21.4.2020).

ש ו פ ט
